

Pauli andra bref till korintierna.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar korintierna, v. 1. Sedan tackar han Gud, som hade hugsvolat honom i hans bedröfvelse, v. 3. Och förtäljer så, uti hvad nöd och bedröfvelse han hade varit, v. 8. Därvid hade han dock ett godt samvete, i det att han i

all enfaldighet och renhet vandrade inför Gud, v. 12. Sist ursäktar han sig, att han hade ändrat sitt beslut och icke hade kommit till dem efter sitt löfte, v. 15. Så voro icke fördenskull hans predikan och Guds löfte i Kristus förändrade, utan de voro Ja och Amen i honom, v. 18. Berättar, af hvad orsak han icke hade kommit till dem, v. 23.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, och brodern Timoteus, till den Guds församling, som är i Korint, tillika med alla de heliga, som äro uti hela Akaja.

2. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus¹.

¹ Rom. 1: 7. 1 Kor. 1: 3. Ef. 1: 2. 1 Petr. 1: 2.

3. Välsignad vare Gud och vår Herres, Jesu Kristi, Fader, barmhärtighetens Fader och all hugsvalelses Gud¹,

¹ Ef. 1: 3. 1 Petr. 1: 3.

4. som hugsvalar oss i all vår bedröfvelse, så att vi med den hugsvalelse, hvarmed vi själfva varda hugsvalade¹ af Gud, kunna hugsvala dem som äro stadda i allehanda bedröfvelse.

¹ Rom. 15: 5. 2 Kor. 7: 6.

5. Ty såsom Kristi lidanden rikligen komma öfver oss¹, så kommer ock genom Kristus² hugsvalelse rikligen öfver oss.

¹ Ps. 34: 20. ² Ps. 94: 19. 2 Kor. 4: 10. Kol. 1: 24.

6. Men om vi hafva bedröfvelse, sa sker det eder till hugsvalelse och frälsning¹, en frälsning som visar sin kraft däruti, att I med talamod uthärden samma lidanden, som ock vi utstå: eller om vi hugsvalas, så sker ock detta eder till hugsvalelse och frälsning. Och vårt hopp om eder är fast,

¹ 2 Kor. 4: 15, 17.

7. eftersom vi veta, att såsom I ären delaktiga i lidandet, så ären I ock delaktiga i hugsvalelsen.

8. Ty vi vilja icke, käre bröder, att I skolen vara i okunnighet om, hvilken bedröfvelse som vederfors oss

uti Asien¹: huru öfvermåttan tungt det vardt för oss, utöfver vår för-måga, så att vi till och med miss-tröstade om lifvet.

¹ Ap. G. 19: 23. 1 Kor. 15: 32.

9. Ja, vi hade själfva inom oss fått det beskedet, att vi skulle dö, på det att vi icke skulle förtrösta på oss själfva¹, utan på Gud, som upp-väcker de döda,

¹ Jer. 17: 5, 7.

10. och som hafver räddat och räddar oss ur en sådan dödsnöd¹. Till honom hafva vi det hoppet, att han ock framgent skall rädda oss,

¹ 1 Kor. 15: 31.

11. då också I bistån oss med eder förbön¹. Så skall af många personer ske mycken tack för oss för den nåd, som hafver kommit oss till del.

¹ Rom. 15: 30. Fil. 1: 19. Filem. v. 22.

12. Ty vår berömmelse är detta: vårt samvetes vittnesbörd om, att vi uti enfald och renhet inför Gud, icke uti köttslig vishet¹, utan i Guds nåd hafva vandrat i världen, och i synnerhet hos eder.

¹ 1 Kor. 2: 4, 13.

13. Ty vi skrifva intet annat till eder, än hvad I läsen och hvad I kunnen förstå. Och jag hoppas, att I ock skolen komma att till fullo förstå,

14. såsom I endels hafven förstått oss: att vi äro eder berömmelse, såsom ock I ären vår berömmelse på Herrens Jesu dag¹.

¹ 2 Kor. 5: 12. Fil. 2: 16, kap. 4: 1.

1 Tess. 2: 19, 20.

15. Och i denna tillförsikt ville jag komma först¹ till eder, på det att I skullen få ännu ett kärleksbevis.

¹ Rom. 1: 11.

16. Genom eder stad ville jag så färdas till Macedonien¹, och ifrån

Macedonien komma till eder igen och af eder blifva utrustad för resan till Judeen.

¹ 1 Kor. 16: 5.

17. Då jag så tänkte, måtte jag handlade i lättsinne? Eller plägar jag besluta, hvad jag beslutar, efter köttet, så att mina ord skulle vara på en gång ja, ja och nej, nej?

18. Nej, så sant Gud är trofast, vart ord till eder är icke vordet på en gång ja och nej¹.

¹ Matt. 5: 37. Jak. 5: 12.

19. Ty Guds Son, Jesus Kristus, som ibland eder är predikad igenom oss, genom mig och Silvanus och Timoteus, han var icke ja och nej, utan ja var i honom.

20. Ty alla Guds löften hafva i honom sitt ja och i honom sitt amen, Gud till ära genom oss.

21. Men den som stadfäster oss tillika med eder i Kristus och som hafver smört oss¹, det är Gud:

¹ 1 Joh. 2: 20, 27.

22. och han hafver ock låtit oss undfå sitt insegel och gifvit oss Andens underpant¹ uti våra hjärtan.

¹ Rom. 8: 16. 2 Kor. 5: 5. Ef. 1: 13, 14, kap. 4: 30.

23. Jag kallar Gud till vittne¹ öfver min själ, att det är för att skona eder², som jag ännu icke hafver kommit till Korint.

¹ Rom. 9: 1. 2 Kor. 11: 31. Gal. 1: 20. Fil. 1: 8. ² 2 Kor. 12: 20, kap. 13: 2, 10.

24. Icke som om vi vore herrar¹ öfver eder tro; utan vi äro medhjälpare² till eder glädje, ty i tron stå I fasta. ¹ 1 Petr. 5: 3. ² 1 Kor. 3: 5.

2 Kapitlet.

Aposteln förklarar ytterligare, hvarföre han ville skriva till dem, förrän han kommer, v. 1. Sedan mildrar han och ursäktar sin stränga dom öfver den horkarl, som hade tagit sin styfmoder till äkta, v. 5. Och befäller, att de skulle taga honom till nåd och upptaga honom i församlingen igen, v. 6. Berättar så för dem, huru han med stor framgång hade predikat Kristi evangelium, v. 12.

Men jag hafver fattat det beslutet, att jag icke åter skall komma till eder med bedröfvelse.

2. Ty om jag bedröfvar eder, hvem är då den som kan bereda mig glädje, om icke den som genom mig varder bedröfvad? .

3. Och jag skref till eder just för att, när jag komme till eder, jag icke skulle få sorg af dem¹, som jag borde fa glädje af, eftersom jag hafver den tillförsikten till eder alla, att min glädje är allas eder glädje.

¹ 2 Kor. 12: 21.

4. Ty jag skref till eder uti stor bedröfvelse och hjärtats angst, under många tårar; icke på det att I skullen varda bedröfvade, utan på det att I skullen förstå den kärlek, som jag hafver enkannerligen till eder.

5. Men om någon¹ hafver kommit bedröfvelse åstad, så hafver han icke bedröfvat mig, utan eder alla, i någon mån — för att jag nu icke skall vara för sträng.

¹ 1 Kor. 5: 1.

6. Men nu är det nog med den näpst¹, som denne hafver fatt ifrån de flesta bland eder;

¹ 1 Kor. 5: 5.

7. så att I nu tvärtom snarare mån förlåta och hugsvala honom, på det

att han icke må uppslukas af sin alltför stora bedröfvelse.

8. Därföre uppmanar jag eder att samfälltdt bevisa honom kärlek.

9. Ty just därföre skref jag ock till eder, att jag skulle fa veta, huru I hållen profvet, om I ären lydiga i allting.

10. Den som I förlåten något, den förlåter ock jag; ty om jag hafver haft något att förlåta den, som jag hafver förlåtit, så hafver jag förlåtit det för eder skull inför Kristi ansikte,

11. på det att vi icke skola lida förfång af Satan, ty hvad han hafver i sinnet, därom äro vi icke okunniga.

12. Men då jag kom till Troas¹ för att predika Kristi evangelium, och en dörr² vardt mig upplåten i Herren, ¹Ap. G. 16: 8. ²1 Kor. 16: 9.

13. hade jag ingen ro uti min ande, därföre att jag icke där fann min broder Titus, utan tog afsked af dem och for till Macedonien¹.

¹2 Kor. 7: 5, 6.

14. Men Gud vare tack, som i Kristus alltid förer oss fram i segertåg och genom oss allestädes uppenbarar hans kunskaps¹ vällukt!

¹Kol. 1: 27.

15. Ty vi äro Kristi vällukt inför Gud, både ibland dem som varda frälsta och ibland dem som varda förtappade.

16. För dessa senare en dödens lukt till död; för de förra en lifvets lukt till lif¹. Och hvem är nu skicklig härtill?² ¹Luc. 2: 34. ²2 Kor. 3: 5, 6.

17. Ty vi äro icke såsom de många, hvilka förfalska Guds ord; utan af rent uppsat¹, drifna af Gud tala vi ordet i Kristus, inför Gud.

¹2 Kor. 4: 2.

3 Kapitlet.

Eftersom aposteln i det förra kapitlet begynte prisa sitt ämbete, och hvad han däruti hade uträttat, försvarar han sig här därmed, att oaktadt han icke tog anbefallningsbref af andra, såsom de falska apostlarna gjorde; så voro de (nämligen korintierna) nog vittnen och bevis på, hvad han hade uträttat, v. 1. Ändock han icke af sig själf, utan af Guds nåd hade uträttat det, v. 4. Börjar så att prisa evangelium och dess ämbete framför lagen och lagens ämbete i många stycken, v. 6. I synnerhet, att ingen kan förstå lagen, utan att han varder omvänd och tror evangelium, v. 12.

Begynna vi då åter att anbefalla oss själfva? Eller behöfva vi, såsom somliga, anbefallningsbref till eder eller ock anbefallningsbref ifrån eder?¹ ¹2 Kor. 5: 12, kap. 10: 8.

2. I ären vårt bref¹, inskrifvet uti våra hjärtan, känt och läst af alla människor. ¹1 Kor. 9: 2, 3.

3. Ty det är uppenbart, att I ären ett Kristi bref, skapadt genom vår tjänst, skrifvet icke med bläck, utan med den levande Gudens Ande, icke på taflor af sten¹, utan på hjärtats taflo af kött².

¹2 Mos. 24: 12, kap. 34: 1. ²Jer. 31: 33.

Ebr. 8: 10. Hes. 11: 19, kap. 36: 26.

4. En sådan tillförsikt hafva vi genom Kristus till Gud.

5. Icke som om vi själfva vore skickliga att tänka ut något, såsom af oss själfva¹, utan vår skicklighet kommer ifrån Gud,

¹2 Kor. 2: 16. Fil. 2: 13.

6. hvilken ock hafver gjort oss skickliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund¹, icke bokstafvens, utan andens: ty bokstafven dödar, men Anden gör lefvande².

¹ Jer. 31: 31. ² Ebr. 8: 6, 8. Rom. 2: 27, 29, kap. 7: 6, 10, 11.

7. Om nu dödens ämbete, som med bokstäfver var inristadt på stenar¹, hade härlighet, så att Israels barn icke kunde se på Mose ansikte² för hans ansiktets härlighets skull, hvilken dock var försvinnande,

¹ 5 Mos. 10: 1. ² 2 Mos. 34: 29, 30.

8. huru skulle icke då Andens ämbete hafva en ännu större härlighet!

9. Ty om det ämbete, som predikar fördömelse, var härligt, så måste det ämbete, som predikar rättfärdighet¹, ännu mycket mer öfverflöda i härlighet. ¹ Rom. 1: 17, kap. 3: 21.

10. Ja, det som hade härlighet hafver i detta stycke ingen härlighet, för denna öfversvinneliga härlighets skull.

11. Ty om det som var försvinnande hade härlighet, så måste det som varder bestående hafva en mycket större härlighet.

12. Eftersom vi nu hafva ett sådant hopp, ga vi tillväga med mycken dristighet¹; ¹ Ef. 6: 19.

13. och göra icke såsom Moses, hvilken hängde ett täckelse för sitt ansikte¹, så att Israels barn icke kunde se, huru det som var försvinnande tog en ände. ¹ 2 Mos. 34: 33.

14. Men deras sinnen vordo förstockade¹. Ty allt intill denna dag hänger samma täckelse obortlaget kvar, när de läsa Gamla förbundets

skriffter, ty först i Kristus försvinner² det.

¹ Es. 6: 10. Hes. 12: 2. Ap. G. 28: 26. Rom. 11: 8. ² Matt. 13: 11.

15. Ja, intill denna dag hänger ett täckelse öfver deras hjärtan, då Moses varder läst.

16. Men när de omvända sig till Herren, så varder täckelset borttaget¹. ¹ Rom. 11: 23, 26.

17. Ty Herren är Anden¹, och där Herrens Ande är, där är frihet.

¹ Joh. 4: 24.

18. Men vi alla, som med aftäckt ansikte¹ återspegla Herrens härlighet, vi varda förvandlade till samma bild, ifrån den ena härligheten till den andra, sasom af Herrens Ande.

¹ 1 Kor. 13: 12.

4 Kapitlet.

Vidare säger aposteln, att eftersom han hade ett sådant ämbete, så skötte han det ock med all flit och trohet, v. 1. Men om det hos någon intet uträttade, så skedde det hos dem som djävulen hade förblindat, så att de icke skulle kunna se sanningen, v. 3. Dock, säger han, vore de som hade detta ämbete, svaga käril, på det att kraften måtte tillskrifvas Gud, v. 7. Och de måste mycket lida därför, v. 8. Men så var detta deras tröst, att om de lede med Kristus, så skulle de ock få lefva med honom, v. 10. Om den utvärtes människan förging, så förnyades dock den invärt, v. 16. Och deras lidande var timligt; men den härlighet, som de väntade, var evig, v. 17.

Därföre, då vi nu hafva ett sadant ämbete, efter den barnhärlighet som är oss vederfaren, så förtrötta vi icke.

2. Utan vi hafva frånsagt oss alla skamliga smygvägar¹ och ga icke illfundigt tillväga, ej heller förfalska²

vi Guds ord, utan i det vi uppenbara sanningen, anbefalla vi oss inför Gud³ hos hvar människas samvete. ¹Rom. 1: 16. ²2 Kor. 2: 17. ¹Tess. 2: 3, 5. ³2 Kor. 5: 11, kap. 6: 4.

3. Och om nu vårt evangelium verkligen är förtäckt, så är det förtäckt hos dem som varda förtäpade¹, ¹2 Tess. 2: 10.

4. hos hvilka denna världens gud hafver förblindat de otrognas sinnen¹, så att för dem icke skall lysa skenet af evangelium om Kristi härlighet², hans som är Guds afbild³.

¹Ef. 6: 10. Matt. 13: 14. Joh. 12: 31, 40.

²2 Kor. 3: 18. ³Kol. 1: 15. Ebr. 1: 3.

5. Ty vi predika icke oss själfva, utan Jesus Kristus såsom Herre, och oss såsom tjänare åt eder¹ för Jesu skull. ¹2 Kor. 1: 24.

6. Ty den Gud, som bjöd ljus att lysa¹ fram ur mörkret, han hafver ock låtit ljus gå upp i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet, som lyser i Jesu Kristi ansikte, må sprida sitt sken.

¹1 Mos. 1: 3.

7. Men vi hafva dessa häfvor uti lerkärl¹, på det att den öfversvinneliga kraften må vara från Gud och icke från oss². ¹2 Kor. 5: 1. ²1 Kor. 2: 5.

8. Vi äro på alla sidor trängda, men äro icke utan utväg; vi äro rådvilla, men icke rådlösa;

9. vi äro förföljda, men icke gifna till spillo; vi äro slagna till marken, men icke förlorade¹. ¹Ps. 37: 24.

10. Alltid bära vi Herrens Jesu död¹ i vår kropp², på det att ock Jesu lif må varda uppenbaradt i vår kropp.

¹Rom. 8: 17. ²Gal. 6: 17. ²Kor. 1: 5.

²Tim. 2: 11, 12.

11. Ja, vi, som lefva, varda alltid öfverlämnade åt döden för Jesu skull¹, på det att ock Jesu lif skall varda uppenbaradt uti vårt dödliga kött².

¹Ps. 44: 23. Matt. 5: 11. Rom. 8: 36.

²1 Kor. 15: 31, 49. ³Kol. 3: 4.

12. Så är nu döden mäktig i oss, men lifvet i eder.

13. Men då vi hafva samma trons Ande — efter hvad skrifvet är: **Jag tror, därför talar jag**¹ — så tro vi ock; därför tala vi ock, ¹Ps. 116: 10.

14. vetande, att den som hafver uppväckt Herren Jesus¹, han skall ock uppväcka oss² genom Jesus och ställa oss fram inför sig, tillika med eder.

¹Ap. G. 2: 24, 32. ²Rom. 8: 11. ¹Kor. 6: 14.

15. Ty allt sker för eder skull, på det att nåden genom att varda allt flera till del må komma åstad en öfverflödande tacksägelse, Gud till pris¹. ¹2 Kor. 1: 6, 11. ²Tim. 2: 10.

16. Därföre förtrötta vi icke; utan om ock vår utvärtes människa förgås, så varder dock den invärtes¹ förnyad dag från dag.

¹Rom. 7: 22. Ef. 3: 16. Kol. 3: 10.

17. Ty vår bedröfvelse, som varar ett ögonblick och är lätt¹, bereder åt oss, på öfversvinneligt sätt i öfversvinneligt mått, en fullvikt af härlighet, som varar i evighet²,

¹Ps. 30: 6. ²Matt. 5: 12. Rom. 8: 18.

²2 Tess. 1: 7. ²Tim. 4: 8.

18. Åt oss, som icke se efter de ting, som synas, utan efter dem som icke synas¹; ty de ting, som synas, äro timliga, men de, som icke synas, äro eviga.

¹Rom. 8: 24.

5 Kapitlet.

Deras tröst var, säger aposteln, att om de än förlorade denna förgängliga kropp, så hade de dock en oförgånglig att vänta i himmelen, som de ock längtade efter, v. 1. Och därför, säger han, vinnlade de sig alltid om att vandra Gud till behag, eftersom de alla måste komma inför Kristi domstol och få hvar och en, eftersom han hafver lefvat, v. 9. Sedan försvargar han åter sitt ämbete och sin berömmelse därmed, att hvad han gjorde, det gjorde han Gud till ära och dem till uppbyggelse, v. 11. Som han var skyldig Kristus, v. 14. Säger så, hvad hans ämbete är, nämligen att predika den försöning, som är skedd i Kristus, v. 17. Därföre förmanar han dem ock att låta försöna sig med Gud, v. 20.

Ty vi veta, att om vår jordiska tälthydda¹ nedbrytes, så hafva vi en byggnad ifrån Gud, en boning, icke gjord med händer, evig, i himmelen².

¹ 2 Kor. 4: 7. ² Ebr. 11: 10. 2 Petr. 1: 13, 14.

2. Därföre sucka vi ju ock, längtande att varda öfverklädda¹ med vår hydda, som kommer ifrån himmelen,

¹ Rom. 8: 23.

3. så sant vi, sedan vi hafva iklädt oss denna, icke skola befinnas nakna.

4. Ja, vi, som äro i tälthyddan, vi sucka och äro betungade, eftersom vi hellre vilja varda öfverklädda än afklädda, så att det dödliga vorde uppslukadt af lifvet¹.

¹ Rom. 8: 11. 1 Kor. 15: 53, 54.

5. Men den som hafver beredt¹ oss till detta, det är Gud, som hafver gifvit oss Andens underpant².

¹ Ef. 2: 10. ² Rom. 8: 16. 2 Kor. 1: 22. Ef. 4: 30.

6. Så äro vi då vid god tröst alltid

och veta, att så länge vi äro hemma i kroppen, så äro vi borta från Herren¹,

¹ 1 Krön. 29: 15. Ps. 39: 13. Ps. 119: 19. Ebr. 11: 13.

7. ty vi vandra i tro och icke i åskådning¹.

¹ Rom. 8: 24, 25. 1 Kor. 13: 12. 2 Kor. 4: 18. Ebr. 11: 1.

8. Men vi äro vid god tröst och hafva mera lust att flytta bort ifrån kroppen och komma hem till Herren¹.

¹ Fil. 1: 23.

9. Därföre söka vi ock, ehvad vi äro hemma eller borta, vår ära i att tackas honom.

10. Ty vi måste alla varda uppenbarade inför Kristi domstol¹, på det att hvar och en skall få, efter som han hafver handlat, medan han lefde, ehvad det är godt eller ondt².

¹ Matt. 25: 31. Rom. 14: 10. ² Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. Rom. 14: 12. Kol. 3: 24, 25.

11. Eftersom vi nu veta, hvad Herrens fruktan är¹, söka vi att vinna människor, men för Gud äro vi uppenbara; och jag hoppas, att vi ock äro uppenbara för edra samväten².

¹ Job 31: 23. Jud. br. v. 23. ² 2 Kor. 4: 2.

12. Vi vilja icke åter anbefalla oss hos eder, men vi vilja gifva eder en orsak att berömma eder af oss¹, på det att I mån hafva något till svar gent emot dem som berömma sig af det som utvärtes är och icke af det som är i hjärtat².

¹ 2 Kor. 1: 14, kap. 3: 1, kap. 10: 8, ² kap. 11: 12.

13. Ty äro vi från våra sinnen, så äro vi det för Gud, eller äro vi vid besinning, så äro vi det för eder¹.

¹ 2 Kor. 11: 1, 16, 17, kap. 12: 6, 11.

14. Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi hålla före, att om en hafver dött för alla, så hafva alla dött.

15. Och han är död för alla, på det att de som lefva icke mer skola lefva för sig själfva, utan för honom¹, som för dem är död och uppstånden.

¹ Rom. 5: 15, kap. 6: 11, 12. 1 Kor. 6: 19. Gal. 2: 20. 1 Tess. 5: 10. 1 Petr. 4: 2.

16. Så känna vi ifrån denna tiden ingen efter köttet. Och om vi än hafva känt Kristus¹ efter köttet, så känna vi honom dock nu icke mer så.

¹ Matt. 12: 50. Joh. 15: 14.

17. Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse¹. Det gamla är förgånget; si, allting är nytt vordet².

¹ Rom. 8: 10. Gal. 5: 6, kap. 6: 15. Kol. 3: 11. ² Es. 43: 18, 19. Upp. 21: 5.

18. Men alltsammans är från Gud, som hafver försonat oss med sig själf genom Jesus Kristus¹ och gifvit oss försoningens ämbete.

¹ Rom. 5: 10. 1 Joh. 2: 2, kap. 4: 10.

19. Ty Gud var i Kristus¹ och försönade världen med sig själf², icke tillräknande dem deras synder, och han hafver betrott oss med försoningens ord.

¹ Kol. 2: 9. ² Rom. 3: 24, 25. Kol. 1: 20.

20. Sa äro vi nu sändebud i Kristi ställe, Gud förmanar genom oss. Vi bedja i Kristi ställe: Låten försona eder med Gud.

21. Ty den som icke visste af någon synd¹, honom hafver han för oss gjort till synd², på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom³.

¹ Es. 53: 6, 9, 12. 1 Petr. 2: 22. ² Rom. 8: 3. Gal. 3: 13. 1 Joh. 3: 5. ³ Rom. 5: 19.

6 Kapitlet.

Såsom aposteln begynte i det förra kapitlet förmana korintierna, så fullföljer han det här, och förmanar dem först till att vandra evangelium värdigt, v. 1. I synnerhet till tålmod i allehanda nöd och bedröfvelse etc., v. 5. Och därtill tröstar han dem, sägande, att de icke skulle ängslas, därför att han hade skrivit något hårdt till dem i det förra brefvet etc., v. 11. Sedan förmanar han dem att icke draga i ok med, det är, hafva mycket umgänge med de otrogna, så att de efterföljde deras lefverne, v. 14.

Men såsom medarbetare¹ förmana vi eder ock att icke föfängt mottaga Guds nåd².

¹ 1 Kor. 3: 9. ² Ebr. 12: 15.

2. Ty han säger: Jag hafver bönhört dig i behaglig tid, och jag hafver hulpit dig på frälsningens dag¹. Si, nu är den behagliga tiden; si, nu är frälsningens dag².

¹ Es. 49: 8. Luc. 4: 19. ² Rom. 13: 12.

3. Och vi vilja icke i någon mätto vara någon till anstöt¹, på det att vart ämbete icke må blifva smädadt,

¹ 1 Kor. 10: 32.

4. utan vi bevisa oss i allting såsom Guds tjänare¹, i mycket tålmod, i bedröfvelse, i nöd, i ångest;

¹ 1 Kor. 4: 1. 2 Kor. 4: 2.

5. under hugg och slag, i fängelse, under uppror, i mödor¹, i vakor, i fastor,

¹ 2 Kor. 11: 23.

6. i renhet, i kunskap, i långmodighet, i godhet, i den Helige Ande, i oskrymtad kärlek,

7. genom sanningens ord, genom Guds kraft¹, med rättfärdighetens vapen² i den högra handen och i den vänstra,

¹ 1 Kor. 2: 4. Ef. 6: 11, 13. 2 Tim. 4: 7.

² 2 Kor. 4: 2.

8. genom ära och smälek, genom ondt rykte och godt rykte, såsom bedragare och dock sannfärdiga,

9. såsom okända och dock kända, såsom de där dö, men si, vi lefva; såsom näpsta och dock icke dräpta¹,
¹ Ps. 118: 18.

10. såsom bedröfvade och dock alltid glada, såsom fattiga och dock många rika görande; såsom intet hafvande och dock allting ägande¹.
¹ Fil. 4: 1, 12.

11. Vår mun hafver öppnat sig och talat till eder, I korintier; vårt hjärta hafver vidgat sig.

12. I hafven icke trångt rum i oss, men i edra hjärtan är det trångt¹.
¹ 2 Kor. 7: 2, 3.

13. Till enahanda gengåfva — jag talar såsom till barn¹ — vidgen också I edra hjärtan.
¹ 1 Kor. 4: 14.

14. Dragen icke uti främmande ok med de otrogna¹. Ty hvad hafver rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet? Eller hvad delaktighet hafver ljus med mörker?²

¹ 5 Mos. 7: 2. 1 Kor. 5: 9. ² Ef. 5: 11.

15. Eller huru förlika sig Kristus och Belial? Eller hvad del hafver den troende med den som icke tror?¹

¹ 1 Kon. 18: 21. 1 Kor. 10: 21.

16. Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med afgudar?¹ Ty I ären ett den lefvande Gudens tempel², såsom Gud hafver sagt: Jag skall bo uti dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud och de skola vara mitt folk³.

¹ 1 Kor. 10: 14. ² 1 Kor. 3: 16, kap. 6: 19. Ef. 2: 21. Ebr. 3: 6. 1 Petr. 2: 5. ³ 3 Mos. 26: 12. Hes. 37: 27.

17. Därföre gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem¹, säger Her-

ren, och kommen icke vid det orent är; och så skall jag taga emot eder
¹ Es. 52: 11. Upp. 18: 4.

18. och vara eder Fader, och I skolen vara mina söner och döttrar¹, säger Herren, den Allsväldige.
¹ Jer. 31: 1, 9, 23. Upp. 21: 7.

7 Kapitlet.

Här avslutar aposteln sin förmaning, att de skulle vakta sig för all besmittelse och beflita sig om ett heligt leverne, v. 1. Och berättar dessutom, huru mycket han var hugsvalad af dem, då han hörde dem så göra, v. 3. Och framhåller, att om han tillföre skref något hårdt till dem, så hade det tjänat dem till bättring, v. 8. Han hade ock blifvit hugsvalad däraf, att han icke fåfängt hade berömt dem för Titus, utan Titus hade funnit dem sådana, som han hade sagt, v. 13.

Eftersom vi nu hafva sådana löften¹, mina älskade, så låtom oss rena² oss från all köttets och andens besmittelse, fullbordande helgelsen i Guds räddhåga.

¹ 1 Tim. 4: 8. ² 1 Joh. 3: 3.

2. Bereden oss rum; vi hafva icke gjort orätt emot någon¹, icke skadat någon, icke gjort någon förfång.

¹ Ap. G. 20: 33. 2 Kor. 12: 17.

3. Jag säger icke detta för att fördöma eder, ty jag sade eder tillföre¹, att I hafven ett rum i vårt hjärta, så att vi skola lefva och dö med hvarandra.
¹ 2 Kor. 6: 11, 12, 13.

4. Jag hafver stor tillit till eder, mycket berömmar jag mig af eder; jag är uppfylld af hugnad, jag hafver öfverflödande glädje¹ i all vår bedröfvelse.

¹ Matt. 5: 12. Ap. G. 5: 41. Fil. 2: 17. Kol. 1: 24.

5. Ty när vi kommo till Macedonien, hade vart kött ingen ro¹, utan vi voro på allt sätt trängda²: utvärtes strider, invärtes räddhaga³.

¹ 2 Kor. 2: 13. ² Ap. G. 16: 19, 23. ³ 5 Mos. 32: 25.

6. Men Gud, som hugsvalar dem som äro betryckta, han hugsvalade oss genom Titi ankomst:

7. dock icke allenast genom hans ankomst, utan jämväl genom den hugsvalelse, som han hade fått af eder, ty han omtalade för oss eder astundan, eder klagan, edert nit om mig, så att jag blef än mera glad.

8. Ty om jag ock bedröfvade eder med mitt bref, så ångrar jag det icke nu. Och om jag än hade ångrat mig¹ — eftersom jag ser, att det brefvet hafver, om ock allenast för en liten tid, bedröfvat eder —

¹ 2 Kor. 2: 4.

9. så gläder jag mig nu, icke därför, att I vorden bedröfvade, utan därför att I vorden bedröfvade till bättring, ty I ären vordna bedröfvade efter Guds sinne, så att I icke i någon måtto hafven genom oss lidit skada.

10. Ty den sorg, som är efter Guds sinne, den kommer åstad bättring till frälsning¹, som man icke ångrar; men världens sorg kommer åstad död.

¹ 2 Sam. 12: 13. Matt. 26: 75. Luc. 18: 13.

11. Si, just detta, att I vorden bedröfvade efter Guds sinne, huru mycket nit hafver det icke verkat hos eder, ja, än mer: urskuldande, förtrytelse, räddhaga, astundan, nit, bestraffning. På allt sätt hafven I bevisat, att I ären rena uti den saken.

12. Därföre, ändock jag skref till eder, så skedde det likväl icke för hans skull, som hade gjort orätt, icke heller för hans skull, som hade lidit orätt, utan på det att vår ifver för eder skulle varda nppenbar hos eder själfva inför Gud.

13. Därföre hafva vi nu fått hugsvalelse genom eder hugsvalelse. Men än mer hafva vi i öfverflödande måtto glädt oss öfver Titi glädje: ty hans ande vardt vederkvickt af eder alla.

14. Och om jag inför honom hafver berömt mig något öfver eder, så hafver jag icke kommit på skam, utan såsom vi i allting hafva talat sanning för eder, så är ock vårt beröm öfver eder inför Titus ordet sanning.

15. Och hans hjärta är ännu mera vändt till eder, då han tänker på allas eder lydnad, huruledes I mottogen honom med räddhaga och bäfvan¹.

¹ Fil. 2: 12.

16. Jag gläder mig öfver, att jag i allt som angår eder kan vara vid god tröst¹. ¹ 2 Tess. 3: 4. Filem. v. 8, 21.

8 Kapitlet.

Vidare förtäljer aposteln, hvilken rik hjälp församlingarna i Macedonien hade samlat till de fattiga kristna i Judeen och Jerusalem, v. 1. Och manar korintierna att göra detsamma, v. 7. Titus, tillika med några andra, voro förordnade till att upptaga hjälpen, och de skulle troget utföra sitt ärende, v. 16.

Vi göra eder kunnigt, käre bröder, hvilken Guds nad som hafver blifvit gifven uti Macedoniens församlingar¹,

¹ Rom. 15: 25.

2. huruledes, ändock de hafva varit pröfvade af mycken nöd, deras öfverflödande glädje midt under djup fattigdom hafver så flödat öfver, att de i all enfald hafva gifvit rikligen¹.

¹ Rom. 12: 8. Gal. 2: 10.

3. Ty efter sin förmåga, det betygar jag, ja, öfver sin förmåga hafva de själfmant gifvit,

4. och med mycken enträgenhet bådo de oss, att vi ville mottaga denna välgärning och deras deltagande i understödet till de heliga¹.

¹ Ap. G. 11: 29. Rom. 15: 26. 1 Kor. 16: 1, 2. 2 Kor. 9: 1.

5. Och de gáfvo, icke allenast hvad vi hade hoppats, utan sig själfva gáfvo de först åt Herren och sedan åt oss genom Guds vilja,

6. så att vi kunde uppmana Titus, att såsom han hade tillförene begynt. så skulle han ock nu fullfölja detta kärleksverk hos eder.

7. Men såsom I uti alla stycken ären rika¹: i tro och i tal och i kunskap och i allt nit och i eder kärlek till oss, så mån I nu se till, att I varden rika också i detta kärleksverk.

¹ 1 Kor. 1: 5.

8. Icke såsom en befallning säger jag detta, utan då jag så framhåller andras nit, vill jag pröfva, om också eder kärlek är äkta.

9. Ty I kännen vår Herres, Jesu Kristi, nåd, att ändock han var rik, vardt han likväl fattig¹ för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.

¹ Matt. 8: 20. Luc. 9: 58. Fil. 2: 6, 7.

10. Mitt råd¹ gifver jag häruti. Ty detta är nyttigt för eder², eftersom

I före andra, redan för ett år sedan, haden begynt icke allenast att utföra utan jämväl att besluta³.

¹ 1 Kor. 7: 7, 25. ² Ords. 19: 17. Matt. 10: 42. ³ 2 Kor. 9: 2.

11. Fullföljen nu ock gärningen, på det att, likasom I voren redobogna att besluta, I jämväl efter förmåga mån fullfölja.

12. Ty om den goda viljan är för handen, så är den välbehaglig¹ efter hvad den hafver, och icke efter hvad den icke hafver.

¹ Marc. 12: 43. Luc. 21: 3. 2 Kor. 9: 7. 1 Petr. 4: 10.

13. Ty meningen är icke, att andra skola hafva lättnad och I lida nöd, utan likhet skall råda,

14. så att edert öfverflöd i denna tid kommer deras brist till hjälp, på det att ock deras öfverflöd skall komma eder brist till hjälp, och så likhet blifva rådande,

15. som skrifvet är: Den som mycket samlade, han hade intet till öfverlopps, och den som litet samlade, honom fattades intet¹.

¹ 2 Mos. 16: 18.

16. Men Gud vare tack, som i Titi hjärta ingifver samma nit för eder.

17. Ty vår uppmaning mottog han, ja, han var så full af nit, att han själfmant for till eder.

18. Men vi hafva sändt med honom en broder, som i alla församlingar prisas för sin nitälskan om evangelium.

19. Och icke det allenast, utan han är ock vald af församlingarna¹ till att vara vår följeslagare, då vi skola öfverlämna denna kärleksgåfva, som besörjes af oss, Herren till ära, och

som ett vittnesbörd om eder goda vilja.

¹ Ap. G. 11: 30.

20. Så vilja vi undvika, att man skall tala illa om oss för detta rikliga sammanskotts skull, som af oss besörjes;

21. ty vi vinnlägga oss om det som godt är icke allenast inför Herren, utan ock inför människor¹.

¹ Rom. 12: 17. Fil. 4: 8. 1 Petr. 2: 12.

22. Och jämte dessa hafva vi sändt en annan broder af de våra, hvilken nit vi ofta och i många stycken hafva pröfvat, och som nu är ännu mera nitisk på grund af sin stora tillförsikt till eder.

23. Ehvad det nu gäller Titus, så är han min medbroder och min medhjälpare till edert bästa, eller andra våra bröder, så äro de församlingarnas sändebud och Kristi ära.

24. Så gifven dem då jämväl i församlingarnas åsyn bevis på eder kärlek och på sannfärdigheten af vårt beröm öfver eder inför dem.

9 Kapitlet.

Aposteln uppmanar dem ytterligare att deltaga i samma hjälp; först därför, att han redan hade berömt dem hos macedonierna för deras goda vilja, v. 1. Sedan därför, att Gud skulle rikligen vedergälla dem, v. 6, ja, ock med all andlig välsignelse, v. 8. Och för det tredje, därför att Gud därigenom blefve lofvad och prisad, v. 12.

Om understödet till de heliga¹ är det öfverflödigt, att jag skrifver till eder;

¹ Ap. G. 11: 29. Rom. 15: 26. 1 Kor. 16: 2.

² Kor. 8: 4.

2. ty jag känner eder goda vilja¹, af hvilken jag berömmar mig ifråga

om eder inför macedonierna, framhållande, att Akaja ända sedan förra året hafver varit redo, och att edert nit hafver eggat de flesta.

¹ 2 Kor. 8: 10.

3. Dock hafver jag sändt dessa bröder, på det att hvad vi hafva sagt till eder berömmelse ej skall i denna del vara ett tomt tal, och på det att I, såsom jag sade, skolen vara redo.

4. Annars, om några macedonier komma med mig och finna eder icke vara redo, kunna vi, för att icke säga I, komma på skam i detta spörsmål om berömmelsen.

5. Jag hafver därför funnit det vara af nöden att uppmana bröderna att i förväg fara till eder och bereda den välsignelsegåfva, som I redan hafven utlofvat, så att denna är tillreds såsom en gåfva i välsignelse och icke såsom en gåfva i njugghet.

6. Men det säger jag: Den som sår sparsamt, han skall ock uppskåra sparsamt; men den som sår i välsignelse, han skall ock uppskåra i välsignelse¹.

¹ Ords. 11: 24, kap. 22: 9. Gal. 6: 8.

7. Hvar och en gifve, efter som han känner sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller af tvång¹, ty Gud älskar en glad gifvare.

¹ 2 Mos. 25: 2, kap. 35: 5. 5 Mos. 15: 7.

Syr. 35: 11. Rom. 12: 8.

8. Men Gud är mäktig att låta all nåd rikligen komma eder till del, så att I alltid i allo hafven allt tillfyllest och öfverflöden i allt godt verk,

9. såsom skrifvet är: Han hafver utstrött, han hafver gifvit åt de fattiga, hans rättfärdighet blifver i evig tid¹.

¹ Ps. 112: 9.

10. Men han som gifver såningsmannen säd till att så, han skall ock gifva bröd till att äta, och föröka edert utsäde och låta eder rättfärdighets frukt växa¹, ¹ Es. 55: 10.

11. så att I blifven rika på allting och kunnen gifva i all enfald¹, hvilket genom oss verkar, att Gud sker tack. ¹ Rom. 12: 11.

12. Ty det understöd, som gifves genom denna tjänst, icke allenast uppfyller den brist, som de heliga lida, utan verkar jämväl långt mer därigenom, att många tacka Gud¹.

¹ 2 Kor. 1: 11, kap. 4: 15.

13. Ty om I hållen profvet vid detta understöd, skola de prisa Gud för eder lydaktiga bekännelse till Kristi evangelium och för edert deltagande i all enfald med dem och alla.

14. Och de skola desslikes bedja för eder och längta efter eder, för den öfversvinneliga Guds nåds skull, som är eder gifven.

15. Men Gud vare tack för hans outsägliga gåfva.

10 Kapitlet.

Här begynner aposteln försvara sig emot falska apostlar, som föraktade honom för hans ringa anseende, då han var närvarande, och förtalade honom, därför att han skulle handla med dem af köttliga bevekelsegrunder, och säger, att han icke var utrustad med vapen och värn af köttlig art, utan med andliga vapen för att nedslå allt det som satte sig upp emot Kristus och hans rike; därtill hade han fått makt, v. 1. Svarar sedan på deras invändningar, v. 7. Och säger, att hans person var densamma, då han var

genom gärningarna nära, som då han genom bref var frånvarande, v. 9. Ändock han icke ville berömma sig själf af andras arbete, som hans motståndare gjorde, v. 12.

Men jag Paulus själf förmanar eder vid Kristi saktmodighet och mildhet, jag som är så ödmjuk, när jag är midt ibland eder, men som är så dristig emot eder, när jag är frånvarande,

2. och beder eder, att jag icke, när jag är närvarande, skall nödgas handla dristeligen i den tillförsikt, med hvilken jag tänker våga att träda upp mot somliga, som mena, att vi vandra efter köttet.

3. Ty ändock vi vandra i köttet, strida vi likväl icke efter köttet.

4. Ty våra krigsvapen äro icke köttliga, utan de äro mäktiga införa Gud att nedslå fästen¹.

¹ Jer. 1: 10. Ef. 6: 13.

5. Ja, vi kullslå tankefunder och all höghet, som reser sig mot Guds kunskap, och taga hvarst förnuft till fånga och lägga det under Kristi lydnad;

6. och vi äro redobogna att bestraffa all olydnad, när eder lydnad hafver blifvit fullkomnad.

7. Sen I på, hvad I hafven för edra ögon? Om någon förlitar sig därpå, att han hörer Kristus till, så må han ock betänka, att såsom han hörer Kristus till, så höra ock vi Kristus till¹.

¹ 1 Kor. 14: 37.

8. Och om jag ock något mer berömmar¹ mig af vår myndighet², hvilken Herren hafver gifvit oss, eder till uppbyggelse och icke till

förstörelse, så skall jag dock icke därvid komma på skam.

¹ 2 Kor. 12: 6, ² kap. 13: 10.

9. Men detta säger jag, på det att det icke skall se ut, som om jag hade velat skrämma eder med mina bref.

10. Ty brefven, säger man, äro myndiga och stränga, men då han är lekamligen närvarande, är han svag, och hans ord är aktadt för intet.

11. Den som sådant säger, han må betänka, att sådana som vi äro i orden, genom våra bref, då vi äro frånvarande, sadana skola vi ock vara i gärningarna, när vi äro närvarande.

12. Ty vi drista icke att räkna oss till eller jämföra oss med somliga, som anbefalla sig själfva¹, men eftersom de mäta sig efter sig själfva och jämföra sig med sig själfva, äro de utan förstånd.

¹ 2 Kor. 3: 1, kap. 5: 12.

13. Men vi vilja icke berömma oss öfvermåttan¹, utan allenast efter mattet af det område, som Gud tillmätte åt oss² såsom mått, nämligen att hinna fram också till eder.

¹ 2 Kor. 11: 18, kap. 12: 5, 6. ² 1 Kor. 12: 11.

14. Ty vi sträcka oss icke för långt, såsom nådde vi icke fram till eder; vi hafva ju med Kristi evangelium hunnit fram också till eder.

15. Därmed berömma vi oss icke öfvermåttan, icke af andras arbete. Men vi hafva det hoppet, att i den mån eder tro tillväxer, vi inom det område, som hafver tillfallit oss, skola vinna framgång ibland eder i så öfverflödande mått,

16. att vi få förkunna evangelium också i de trakter, som ligga bortom eder, och detta utan att vi inom ett främmande område berömma oss af det som där redan är utträttadt.

17. Men den som berömmar sig, han berömmar sig i Herren¹.

¹ Jer. 9: 23, 24. 1 Kor. 1: 31.

18. Ty den som anbefaller sig själf, han haller icke profvet¹, utan den som Herren anbefaller².

¹ Ords. 27: 2. ² Rom. 2: 29. 1 Kor. 4: 5

11 Kapitlet.

Aposteln försvarar sig ytterligare emot de falska apostlarna; först därmed, att han var den som hade predikat evangelium för korintierna och trolofvat dem med Kristus Jesus, ändock han nu fruktade, att de läto förleda sig att gå bort ifrån honom af dem, som dock icke kunde predika någon annan Kristus eller något annat evangelium än han, v. 1. Sedan därmed, att han hade predikat för dem utan lön, ändock det blef illa uttydt; det skulle de falska apostlarna göra efter, v. 7. Ursäktar sig så åter, att han så måste berömma sig, och begär att de skola fördraga det, eftersom de väl fördraga mer af andra, v. 16. För det tredje därmed, att han var af lika god härkomst som de; hade mer arbetat, mera lidit och utstått etc. för Kristi evangelium än någon annan etc., v. 22.

Jag skulle vilja, att I något litet J hadn fördrag med mig uti min darskap. Dock, I hafven ju fördrag med mig.

2. Ty jag nitälskar för eder med Guds nitälskan¹; jag hafver ju trolofvat eder med en man, på det att jag skulle ställa fram för Kristus en ren jungfru.

¹ 2 Kor. 5: 13.

3. Men jag fruktar, att såsom ormen bedrog Eva med sin illfundig-

het¹, så skola till äfventyrs ock edra sinnen varda fördärfvade och bortvända ifrån den enfaldiga troheten mot Kristus. ¹1 Mos. 3: 4. Joh. 8: 44.

4. Ty om någon, som kommer till eder, predikar eder en annan¹ Jesus. än den vi hafva predikat; eller om I undfån en annan ande, än den I hafven undfått, eller ett annat evangelium, än det I hafven anammadt, så fördragen I detta väl. ¹Gal. 1: 8.

5. Ty jag håller före, att jag icke i något stycke står tillbaka¹ för de öfvermåttan höga apostlarna.

¹1 Kor. 15: 10. 2 Kor. 12: 11. Gal. 2: 6.

6. Och ändock jag är olärd i tallet¹, så är jag det dock icke i kunskapen², utan vi hafva på allt sätt, i alla stycken, blifvit uppenbara för eder³.

¹1 Kor. 1: 17, kap. 2: 1, 13. ²Ef. 3: 4.

³2 Kor. 4: 2, kap. 5: 11, kap. 12: 12.

7. Eller hafver jag syndat, då jag ödmjukade mig själf, på det att I skullen varda upphöjda, i det att jag för intet predikade Guds evangelium för eder?¹

¹1 Kor. 9: 6, 12.

8. Andra församlingar hafver jag plundrat och tagit lön af dem¹ för att kunna tjäna eder. ¹Fil. 4: 10, 15.

9. Och då jag var hos eder, och mig fattades något, låg jag ingen till last; ty hvad som fattades mig, ersatte bröderna, när de kommo från Macedonien, och i allting aktade jag mig för att vara eder till tunga¹, och skall akta mig därför.

¹Ap. G. 20: 33. 2 Kor. 12: 13. 1 Tess.

2: 9. 2 Tess. 3: 8.

10. Så visst som Kristi sannfärdighet är i mig, så skall den berömmelsen icke varda tagen ifrån mig¹ i Akajas landsändar. ¹1 Kor. 9: 15.

11. Hvarföre? Männe därföre att jag icke älskar eder? Gud vet, att jag gör det.

12. Men det jag nu gör, det skall jag ock göra för att beröfva dem tillfälle, som söka efter tillfälle för att få blifva lika oss i det, hvaruti de berömma sig.

13. Ty sådana äro falska apostlar, bedrägliga arbetare, som förskapa sig till Kristi apostlar.

14. Och det är icke underligt, ty Satan själf förskapar sig till en ljusets ängel.

15. Därföre är det icke något märkligt, att också hans tjänare så förskapa sig, likasom vore de rättfärdighetens tjänare. Men deras ände skall varda efter deras gärningar.

16. Åter säger jag: Ingen tänke om mig, att jag är fåvitsk: om dock så skulle vara, så hållen till godo med mig, jämväl såsom fåvitsk, för att ock jag något litet må berömma mig¹.

¹2 Kor. 12: 6.

17. Det jag nu talar, det talar jag icke efter Herrens sinne, utan såsom i fåvitsko, eftersom det nu är fråga om berömmelse.

18. Eftersom många berömma sig på köttsligt vis, vill också jag berömma mig¹.

¹2 Kor. 10: 13, kap. 12: 5. Fil. 3: 3, 4.

19. Ty I fördragen gärna de fåvitska, I som själfva ären så kloka.

20. I fördragen ju, om man gör eder till trälar, om man utsuger eder, om man fångar eder, om man förhäfver sig öfver eder, om man slår eder i ansiktet.

21. Till vår skam säger jag, att därtill hafva vi varit för svaga¹. Men

om någon dristar sig till något, därtill — jag talar i fåvitsko — dristar jag mig ock. ¹ 2 Kor. 10: 10.

22. De äro ebreer. Jag ock¹. De äro israeliter. Jag ock. De äro Abrahams säd. Jag ock.

¹ Ap. G. 22: 3. Rom. 11: 1. Fil. 3: 5.

23. De äro Kristi tjänare. Jag talar i fåvitsko: jag är det ännu mer¹. Jag hafver mer arbetat². Jag hafver fått hugg till öfverflöd. Jag hafver oftare varit fången, ofta varit i dödsnöd.

¹ 1 Kor. 15: 10, 31. ² Ap. G. 9: 16, kap. 21: 11. 1 Kor. 4: 11.

24. Af judarna hafver jag fem gånger fått fyratio slag, ett mindre¹.

¹ 5 Mos. 25: 3.

25. Tre gånger hafver jag blifvit gisslad med spö¹, en gång stenad², tre gånger hafver jag lidit skeppsbrott³, en natt och en dag hafver jag drifvit omkring på djupa hafvet.

¹ Ap. G. 16: 22, ² kap. 14: 19, ³ kap. 27: 41.

26. Jag hafver ofta färdats; jag hafver varit i farlighet på floder, i farlighet ibland röfvere, i farlighet genom judar, i farlighet genom hedningar, i farlighet i städer, i farlighet i öknar, i farlighet på hafvet, i farlighet ibland falska bröder¹,

¹ Gal. 2: 4.

27. under arbete och möda, under mångfaldiga vakor, under hunger och törst, under många fastor, under köld och nakenhet¹. ¹ 2 Kor. 6: 5.

28. Förutom det som eljest påkommer, nämligen att jag dagligen varder öfverlupen och bär omsorg för alla församlingar¹. ¹ Ap. G. 20: 18 f.

29. Hvem är svag, utan att jag var-

der svag?¹ Hvem kommer på fall², utan att jag brinner?

¹ 1 Kor. 9: 22, ² kap. 8: 13.

30. Om jag nu måste berömma mig, så vill jag berömma mig af min svaghet¹.

¹ 2 Kor. 12: 5.

31. Vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som är högtlofvad i evighet, vet, att jag icke ljuger¹.

¹ Gal. 1: 20.

32. I Damaskus lät konung Arete ståthållare sätta ut vakt vid damaskenernas stad och ville gripa mig;

33. och jag vardt nedsläppt¹ i en korg genom en öppning på muren och undslapp hans händer.

¹ Ap. G. 9: 25.

12 Kapitlet.

Ytterligare berättar han, att han hade fått stora syner och uppenbarelser af Herren, v. 1. Andock han icke ville berömma sig däraf, utan hellre af sin svaghet, v. 5. Afslutar så detta sitt försvar därmed, att han var nögd därtill, och vädjar till dem själfva, att han uti ingenting var ringare än någon af de höga apostlarna, vare sig i tålmod eller kraftiga gärningar, v. 11. Undantagandes det, att han icke hade betungat korintierna, v. 13. Lofvar så, att han för tredje gången ville komma till dem, v. 14. Och önskar allenast, att han måtte finna dem sådana, som han önskade, v. 20.

Att berömma mig är förvisso icke nyttigt; dock vill jag nu komma till syner och uppenbarelser från Herren.

2. Jag känner en man i Kristus, hvilken för fjorton år sedan vardt uppryckt intill tredje himmelen¹ — om han var i kroppen, det vet jag icke, eller utom kroppen, vet jag ock icke, Gud vet det.

¹ Ap. G. 9: 3, kap. 22: 14, 17, 18. 1 Kor. 15: 8.

3. Jag vet, att denne man, — om han var i kroppen eller utom kroppen, det vet jag icke, Gud vet, det —

4. vardt uppryckt till paradiset, och hörde utsägliga ord, hvilka det icke är lofligt för en människa att uttala.

5. Öfver den mannen vill jag berömma mig, men öfver mig själf vill jag icke berömma mig, om icke af min svaghet¹. ¹ 2 Kor. 11: 30.

6. Ty om jag ville berömma mig själf, så vore jag visserligen icke fåvitsk¹, ty hvad jag då skulle tala, vore sanning; men jag afhåller mig likväl därifrån, på det att ingen må tänka högre om mig, än hvad han ser hos mig eller hör af mig.

¹ 2 Kor. 10: 8, kap. 11: 16.

7. Och på det att jag icke skulle förhäfva mig öfver mina öfvermåttan höga uppenbarelser, vardt mig gifven en påle i köttet, en Satans ängel¹, som skulle kindpusta mig, på det att jag icke skulle förhäfva mig.

¹ Job 2: 6.

8. Om denne bad jag tre gånger till Herren, att han måtte vika ifrån mig.

9. Men Herren sade till mig: Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet. Därföre vill jag hellre med glädje berömma mig af min svaghet, på det att Kristi kraft må hvilas öfver mig.

10. Därföre hafver jag behag i svaghet, i smälek, i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull; ty när jag svag är, då är jag stark.

11. Jag är vorden fåvitsk i att berömma mig; därtill hafven I nöd-

gat mig. Ty jag hade bort anbefallas af eder, eftersom jag icke i något stycke hafver stått tillbaka för de öfvermåttan höga apostlarna, ändock jag intet är¹.

¹ 1 Kor. 4: 9, kap. 15: 9, 10. 2 Kor. 11: 1, 5.

12. En apostels tecken¹ hafva skett ibland eder med allt tålmod, med tecken och under och mäktiga gärningar.

¹ 1 Kor. 9: 2. 2 Kor. 4: 2, kap. 6: 4, kap. 11: 6.

13. Ty uti hvad stycke hafven I blifvit satta efter de andra församlingarna annat än däruti, att jag själf icke hafver varit eder till tunga?¹ Förlåten mig den oförråttan.

¹ 2 Kor. 11: 9.

14. Si, för tredje gången¹ är jag redobogen att komma till eder, och jag skall icke vara eder till tunga; ty jag söker icke edert², utan eder. Ty barnen skola icke spara åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen.

¹ 2 Kor. 13: 1. ² Ap. G. 20: 33.

15. Men jag vill gärna offra mig och varda offrad för edra själar¹, om jag också, ändock jag älskar eder så öfvermåttan, varder mindre älskad af eder².

¹ 2 Kor. 1: 6. Kol. 1: 24. 2 Tim. 2: 10.

² 2 Kor. 6: 12, 13.

16. Men låt nu så vara, att jag icke själf hafver betungat eder, men jag hafver kanske, jag som är så illfundig, fångat eder med list.

17. Hafver jag, genom någon af dem som jag hafver sändt till eder, skaffat mig någon vinning af eder?

18. Jag bad Titus¹ fara och sände med honom den andre brodern. Ic-

ke hafver väl Titus skaffat sig nagon vinning af eder? Hafva vi icke båda vandrat uti en Ande? Hafva vi icke båda vandrat i samma fotspar?

¹2 Kor. 8: 6, 16, 18, 22.

19. Åter menen I, att vi försvara oss inför eder? Inför Gud, i Kristus, tala vi; men allt sker, mina käraste, eder till uppbyggelse¹.

¹2 Kor. 5: 12.

20. Ty jag fruktar, att då jag kommer, jag till äfventyrs icke finner eder sådana, som jag vill, och att I finnen mig sådan, som I icke viljen¹, att det till äfventyrs är kif, afund, vrede, genstridighet, förtal, skvaller, uppblasthet, oordning ibland eder.

¹1 Kor. 4: 21, 2 Kor. 10: 2, kap. 13: 2.

21. Jag fruktar, att när jag åter kommer, min Gud skall förödmjuka mig inför eder, och att jag måste sörja¹ öfver många, som tillförene hafva syndat och icke hafva angrat den orenhet och otukt och lösaktighet, som de hafva bedrifvit.

¹2 Kor. 13: 10.

13 Kapitlet.

Ytterligare säger aposteln, att han, då han kommer, icke skall skona de obotfärdiga grofva syndarna ibland dem, v. 1. Förmanar dem fördenskull till bättring, på det att han icke skall nödgas bruka den stränghet och makt, som honom var gifven, v. 3. Sist tröstar han dem och önskar dem allt godt af Gud, v. 11.

Detta är tredje gången¹ som jag kommer till eder; efter två eller tre vittnens utsago² skall hvar sak afgöras.

¹2 Kor. 12: 14. ²4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6, kap. 19: 15. Matt. 18: 16. Joh. 8: 17. Ebr. 10: 28.

2. Jag hafver i förväg sagt och säger åter i förväg, likasom då jag för andra gangen var hos eder, och skrifver det nu frånvarande, till dem som förut hafva syndat och alla de andra, att när jag kommer, skall jag icke visa någon skonsamhet¹,

¹2 Kor. 12: 20, 21.

3. eftersom I söken bevis för, att det är Kristus, som talar i mig¹, han som icke är svag emot eder, utan är stark ibland eder.

¹Matt. 10: 20.

4. Ty ändock han vardt korsfäst på grund af svaghet¹, så lever han likväl af Guds kraft². Så äro ock vi svaga i honom, men af Guds kraft skola vi lefva med honom och bevisa det på eder.

¹Fil. 2: 7, 8. ²1 Petr. 3: 18.

5. Rannsaken eder själfva, om I ären i tron, pröfven eder själfva¹. Eller kännen I icke med eder själfva, att Jesus Kristus är uti eder? Om icke så skulle vara, att I ären odugliga.

¹1 Kor. 11: 28.

6. Men jag hoppas, att I väl skolen känna, att vi icke äro odugliga.

7. Men jag beder till Gud, att I icke mån göra något ondt, icke på det att vi skola synas dugliga, utan på det att I skolen göra hvad godt är. Vi må sedan blifva, som vore vi odugliga¹.

¹2 Kor. 6: 9.

8. Ty icke mot sanningen, utan med sanningen förmå vi något.

9. Men vi glädja oss, när vi äro svaga¹, och I ären starka. Och om detta bedja vi ock, nämligen om eder fullkomning.

¹2 Kor. 11: 30, kap. 12: 5, 9, 10.

10. Därföre skrifer jag ock detta frånvarande, på det att då jag är tillstädes, jag icke skall nödgas vara sträng¹, efter den myndighet, som Herren hafver gifvit mig till att uppbygga och icke till att nedbryta.

¹ 1 Kor. 4: 21. 2 Kor. 2: 3, kap. 10: 2, 8, kap. 12: 20, 21.

11. För öfrigt, käre bröder, fröjden eder, fullkomnen eder, förmanen hvarandra, varen ens till sinnes¹, varen fridsamma², så skall kär-

lekens och fridens Gud vara med eder.

¹ Rom. 12: 16, 18, kap. 15: 5. 1 Kor. 1: 10. Fil. 2: 2, kap. 3: 15, 16. 1 Petr. 3: 8.
² Ebr. 12: 14.

12. Hälsen hvarandra med en helig kyss¹. Alla heliga hälsa eder.

¹ Rom. 16: 16. 1 Kor. 16: 20. 1 Tess. 5: 26.
1 Petr. 5: 14.

13. Vår Herres, Jesu Kristi, nåd och Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med eder alla. Amen.